

bilag til administrationsdepartementets skrivelse af 6. juni 1979, og at ombudsmanden herved er blevet vildledt, bemærkes, at administrationsdepartementet ved den nævnte lejlighed ikke tilsendte ombudsmanden departementets interne arbejdsmateriale i sagen og heller ikke gav udtryk for, at et sådant materiale medfulgte. I det her foreliggende tilfælde måtte de af administrationsdepartementet indhentede skriftlige udtalelser fra lønnings- og pensionsdepartementet, justitsministeriet og statsministeriet anses for tilstrækkelig dokumentation til brug for en bedømmelse af din klage over manglende aktindsigt.

Inden ombudsmanden havde fået lejlighed til en bedømmelse af sagen, indgav du imidlertid til denne yderligere en række klager over administrationsdepartementet. Disse klager blev besvaret ved skrivelse herfra af 11. oktober 1979 til ombudsmanden. Det fremgår afslutningsvis af denne skrivelse, at administrationsdepartementet ved denne lejlighed vedlagde også internt arbejdsmateriale. Det pågældende notat har således været tilsendt ombudsmanden.«

I skrivelse af 8. januar 1981 til Jussi Merklin kommenterer ombudsmanden notatet af 31. maj 1978.

Ombudsmanden udtaler bl. a.:

»Som anført i lønnings- og pensionsdepartementets skrivelse af 12. september 1979 til Dem indeholder det pågældende notat en vurdering af, hvorvidt samarbejds vanskeligheder kan begrunde flytning af en medarbejder til et andet arbejdsområde. Notatets konklusion – at spørgsmålet må besvares bekræftende – er telefonisk meddelt administrationsdepartementet. Lønnings- og pensionsdepartementet anførte videre i skrivelser af 12. september 1979 til Dem, at notatet ikke indeholder faktiske oplysninger.

Lønnings- og pensionsdepartementet har i udtalelsen af 5. november 1979 til mig yderligere oplyst, at notatet »ikke har været leveret ud af huset«.

Jeg må finde det utvivlsomt, at et notat som det nævnte principielt er omfattet af undtagelsesadgangen efter bestemmelsen i offentlighedslovens § 5, nr. 3, om internt arbejdsmateriale. Notatet vil dog kunne forlanges undergivet aktindsigt efter offentlighedslovens almindelige regler, såfremt det som led i sagens behandling har været afgivet til udenforstående, jfr. herved det, der er anført i min skrivelse af 1. februar 1980 til lønnings- og pensionsdepartementet (ovenfor side 5–6). I det omfang notatet indeholder oplysninger, som nævnt i offentlighedslovens § 4, vil sådanne oplysninger

endvidere kunne forlanges meddelt efter offentlighedslovens almindelige regler.

Jeg har gennemset det pågældende notat og må være enig med lønnings- og pensionsdepartementet i, at det ikke indeholder oplysninger som nævnt i offentlighedslovens § 4.«

Det er meget karakteristisk for ombudsmandens gennemgang af sagen, at han totalt undlader at kommentere den centrale del af notatet:

»Det er problematisk for ombudsmandens anstaltning direkte under henvisning til, at en medarbejder offentligt politiserer inden for eget arbejdsområde.«

I henhold til ombudsmandslovens § 6 er bl. a. bestemt:

»Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse. I så fald gælder de i § 4, stk. 2, nævnte begrænsninger ikke, for så vidt der er tale om krænkelse af væsentlige retlige interesser.«

I dette tilfælde, hvor folketingets ombudsmand har et fuldstændigt kendskab til, hvorledes finansministeriet groft har krænket en fundamental grundlovssikret frihedsrettighed – ytringsfriheden, ved som straf for, at Jussi Merklin lovligt har politiseret indenfor sit arbejdsområde, at gennemføre en flytning til andet arbejdsområde, som Merklin ikke havde de faglige forudsætninger for at bestride, hvilket efterfølgende kunne danne grundlag for en afskedigelse.

Vi har her et eksempel på, at vort land hverken kan karakteriseres som en retsstat eller et demokrati – vi har her registreret et frastødende eksempel på et magtmisbrug, der helt givet også har haft til hensigt at true andre ansatte i det offentlige til tavshed ved i dette tilfælde brutalt at destruere en medarbejders ansættelsesforhold og efterfølgende aktivt medvirke til at forhindre den pågældende i at blive ansat andetsteds.

Det er helt givet, at en sådan fremfærd aktivt vil begrænse andre offentligt ansatte i at give udtryk for deres synspunkter og helt specielt om samfundsrelevante emner, hvor de har en kvalificeret viden. Herved diskvalificeres den offentlige debat i et særdeles mærkbart omfang, og herigennem forringes den politiske beslutningsproces bl. a. i folketinget på afgørende måde.

På trods af, at det er tydeligt dokumenteret, at grundloven er blevet overtrådt, og at folketingets ombudsmand fuldt ud er bekendt hermed, har ombudsmanden ikke foretaget sig noget i den anledning. Det er derfor også dokumenteret, at ombudsmanden ikke er i stand til at værne om borgernes retsbeskyttelse. Ombudsmanden kan derfor heller ikke fortsat nyde folketingets tillid og bør